

ikke er enig med det høitærede 8de Kongevalgte Medlem (Andræ). Selv om man nu imidlertid troer at maatte fordrø, at Anstalten selv skal udrede sine Administrationsudgifter, saa mener jeg dog, at i ethvert Fald de 3 pCt., der i Lovforslaget § 13 ere foreslaaede som en Administrationsudgift, maatte kunne bespares. Jeg kan nemlig ikke tvivle om, at der rundt om i alle Communer vil findes baade fuldkomment vederhæftige og fuldkomment paalidelige og dygtige Mænd til at modtage disse Indskud, ikke at tale om, at der er en stor Deel Foreninger og Kasser, der ligesom ere nærmest til at træde i en vis Forbindelse med den foreslaaede Forsørgelsesanstalt til Modtagelse af dens Bidrag. Som saadanne skal jeg først nævne Sygekasserne; jeg mener ingenlunde, at man skulde bruge alle Sygekasserne i dette Niemed, men jeg henviser kun til dem som passende Mellemled for Anstaltens Directeur til at faae Indskudene indkrævede paa den for Interessenterne allerbequemteste Maade. Jeg skal derhos ligeledes henvise til de rundt om i Landet værende Landbrugsforeninger; jeg veed, at der idetmindste i flere af dem har været Spørgsmaal om, hvorvidt man ikke skulde tilbyde en saadan Anstalt sin Hjælp til Incassationen, navnlig gennem Foreningens Districtsforstandere, og hvorvidt man ikke burde virke for, at de, der vare Almuen allernærmest, og deriblandt navnlig alle større Arbejdsherrer, ved selve Udbetalingen af Arbejdslønnen stedse paamindede Arbejderen om det Ansættelige og høist Nødvendige i, at han itide sørgede for sin Existent i Fremtiden. Det vilde i saa Henseende vistnok være et virksomt Middel, hvis der af Anstalten udstedtes et Slags Primærker, om jeg maa bruge dette Udtryk, lydende paa smaa Beløb af f. Ex. 8 f. eller 1 Mk., som Arbejdsherrerne kunde kjøbe, og som de kunde give i Løn til deres Arbejdere, saaledes at en Arbejdsherre f. Ex., naar han skulde betale en Arbejder 3 Mk., udbetalte ham de 2 Mk. 8 f. contant og de 8 f. i et af Anstaltens Primærker. Arbejderen vilde da paa en Maade

strax have lagt de 8 f. af sin Løn tilside til Forfikkning ved Modtagelsen af dette Mærke. Jeg skal slet ikke tale videre om, at det dog synes naturligt, at enhver kongelig Oppebørselsbetjent burde kunne modtage de her omhandlede Indskud, ligesom der jo ganske vist er endnu flere Maader, hvorpaa hele Indbetalingen kunde lettes. Alt dette ligger det jo nu ganske vist i Administrationens Haand at ordne, og det henhører nærmest til den egentlige Udførelse af Loven, ligesom Ikkæ-Anvendelsen af noget af de af mig nævnte Midler er forhindret ved Lovforslagets Bestemmelser, og jeg har derfor ogsaa kun villet nævne det, forat det kunde komme under nærmere Overveielse, hvorvidt der ikke kunde være Anledning til i alt Fald at antyde nogle saadanne Foranstaltninger i selve Lovforslaget. Hvad derimod selve dettes Bestemmelser i § 13 om Opsamlingsstederne angaaer, da forekomme de mig unægteligt ikke ganske heldige. Jeg skal i saa Henseende for det Første bemærke, at det er meget misligt, meget uheldigt saaledes at faae en heel Deel nye, smaa, lønede Oppebørselsbetjente omkring i Landet. Den Garanti, som Communerne skulle overtage for dem, ligger mig meget lidet paa Sinde, thi Communerne kunne vel bære store Offre for, at denne Sag kan ret fuldeligt blive gennemført. Men jeg troer derimod, som sagt, ikke, at det paa noget Maade vil være heldigt, at der oprettes saadanne smaa Oppebørselssteder, som vi nu ikke kjende. Vi have allerede stor Ulykke i Communerne, og navnlig i Kjøbstæderne, med de smaa lønede Bestillinger i disse, hvortil alle mulige Menneffer ansee sig kvalificerede, og hvis Besættelse ofte kommer til at afhænge af Hensyn, som ikke altid ere de rigtigste. Men jeg troer dernæst heller slet ikke, at disse nye Oppebørselsbetjente behøves. Jeg troer, at der i enhver Kjøbstadcommune vil findes og af Communalbestyrelsen vil kunne skaffes fuldkomment paalidelige Mænd, der under Communens Garanti ville paatage sig den Uleilighed, som er forbunden med Opkrævningen, og det